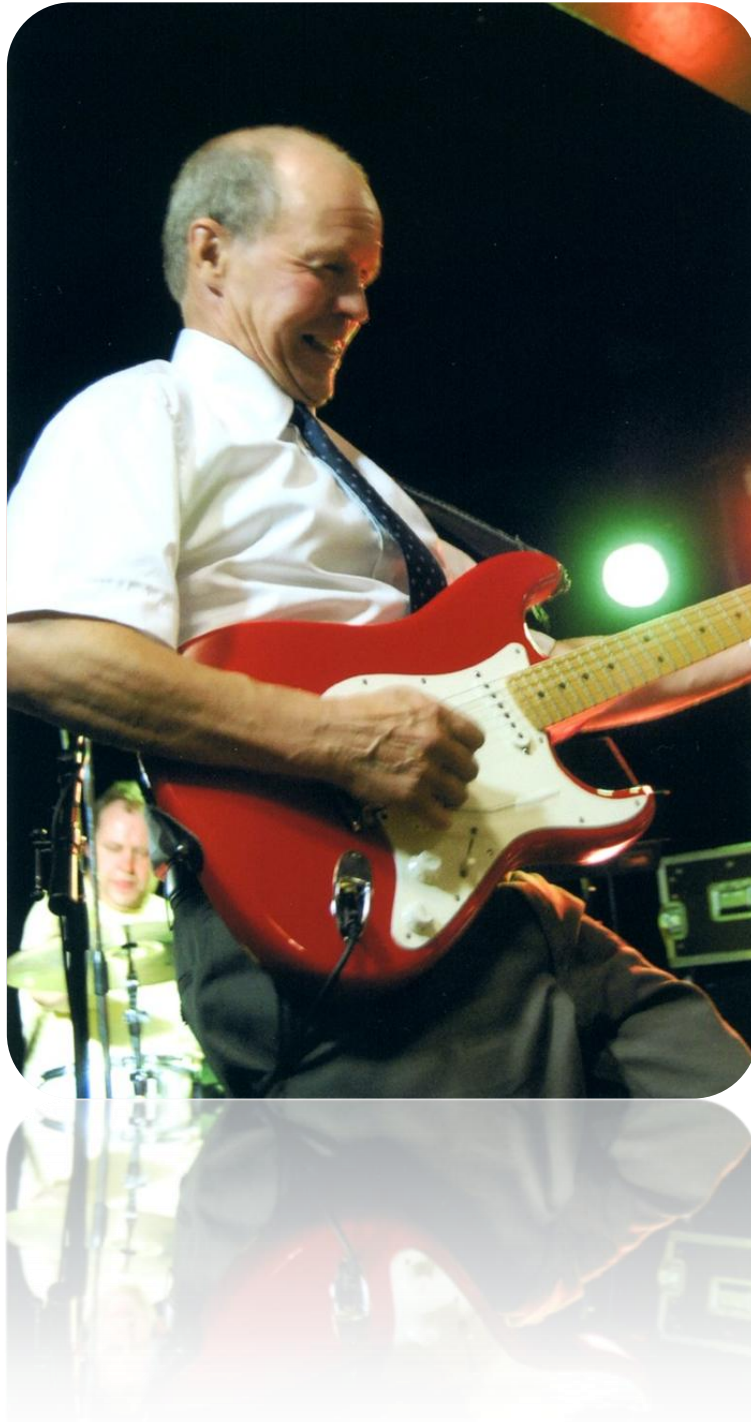

KEIKALLA

VIISI VUOSIKYMMENTÄ SOLOKITARAN VARRESSA

ERKKI ISOSAARI

Jungsborgilla 2010

KEIKALLA

Erkki Isoaari on tehnyt pitkän päivätyön tanssimusiikin parissa. Varsinainen keikkailu alkoi Eero Palon yhtyeessä vuonna 1967, mutta yhtäjaksoisen pidemmän jakson hän soitti Tanssiyhtye Maniassa, jota oli myös perustamassa yhtyeen alkumetreillä.

Jotain kättä pidempää on oltava, kun lähdetään tarkastelemaan mennyttä aikaa, joten mikä sen kätevämpi kuin pari valokuvaa, joiden ympärille on hyvä raapustella ajatuksen juoksua. Niinpä Erkki esittelee alkajaisiksi kehystettyä valokuvaa, jossa hän nuorena miehenä poseeraa kitaran kanssa. Rexi oli juuri hankkimassa Accusetin äänentoistolaitteita eikä lisärahoitus siinä hankkeessa ollut pahitteeksi. Kun Erkki oli kitaraa vailla, sopi tämä yhtälö paremmin kuin hyvin siihen tilanteeseen. – Se pirulainen ei kuitenkaan pitänyt viritystä yhtään ja ensimmäiset keikat piti mennä tällaisella kitaralla, Erkki noituu. Se ja Ingmanin kitarakoulu olivat oivaa oppimateriaalia heti kättelyssä ja ne mistä liikkeelle lähdettiin vuonna 1966. Seuraavaksi katse siirtyy kuvaan, joka esittää isän ja pojan yhteistä soittohetkeä isän toistaiseksi viimeiseltä keikalta, sanokaamme toistaiseksi, sillä toivossahan on hyvä elää. Erkki kertoo, että hänen ympyränsä on tavallaan umpeutunut ja olisi kait sama, vaikka itse sitten lopettaisikin, koska poika keikkailee nykyisin basistina Helsinkiläisessä Lazy Moose blues-rockbändissä (vuodesta 2018 Blindberry Ghost). Näin on geeniperimä siirtynyt soittajapolvelta toiselle.

Muistoihin palataksemme voidaan myös todeta kuin vanhassa hyvässä laulussa, ei aika mennyt koskaan palaa. Niin ovat ajat muuttuneet, etteivät tanssipaikat enää vedä entiseen malliin eikä tähän tarkoitukseen ole orkestereille tulevaisuudessakaan töitä siinä mittakaavassa mitä se oli 1960- ja 1970-luvuilla. Erkki kertoo heidän keikkamäärien olleen vuositasolla keskimäärin yli sadan. Lisäksi on otettava huomioon se, että kaikki soittajat tekivät tätä harrastuksena muiden töiden ohella. – Me kierrettiin pelkästään tanssipaikkoja ja säestyskeikkoja eri solisteille, mutta sitten oli vielä niitä, jotka tekivät ravintolakeikkoja varmaan puolen toistasataa keikkaa vuodessa eikä kukaan pitänyt sitä minään ihmeenä. Nykyisin taitaa parhaimmat artistit tehdä ehkä muutaman kymmenen keikkaa vuodessa. Merkillepantavaa oli, että sama missä soitettiin, niin aina oli tupa täynnä yleisöä. Nuoret löysivät toisensa näissä tilaisuuksissa ja kuten Erkki muistaa, että jos tansseissa aiemmin samana iltana hakemasi tyttö tuli naistenpelillä hakemaan niin tiesit, että tämä oli ns. kypsää kauraa. Moni avioliitto on saanut alkunsa näissä tapahtumissa. Vakavasti otettavia

KEIKALLA

parisuhteita solmittiin mm. jo koulujen konvissa, jollaisessa myös Erkki muistelee käyneensä keikalla Eero Palon yhtyeen aikoihin.

Keikoilla kuljettiin yhteen aikaan Range Roverilla ja voidaan sanoa, että sillä ei ollut väliä miten päin peräkärry oli kiinnitetty koukkuun, sillä sitä ei huomannut tai tuntenut autossa mitenkään. Auto hankittiin uutena 1977 ja tämän päivän mittapuun mukaan maksettu hinta oli naurettavan halpa. Sisu-Auto Ouluntiellä myi niitä silloin, eikä siitä tarvinnut maksaa autoveroa lainkaan. Eikä ole monta vuotta sitten kun tämä autovanhus tuli vastaan. Olisi se ollut kiva pitää, mutta sen mahdoton kulutus ja bensinin hintapolitiikka eivät oikein kohdanneet, Erkki muistelee. – Muistan eräänkin keikkareissun Vetelin Patanaan sohjokelissä, kun se vei 24 litraa satasella. Tankkiin mahtui 80 litraa ja kun keikoille lähdettiin, piti joka kolmensadan kilometrin jälkeen alkaa vilkuilla tienvarresta seuraavaa huoltoasemaa.

Isosaarien tuvasta löytyy kitaroiden lisäksi myös menneiden aikojen ”viihde-elektroniikkaa”, joista erityisesti yksi härveli pistää silmään. – Tämä on ehkä Suomen kallein kelanauhuri, Erkki kertoo. – Annoin nimittäin vaihtokaupassa Kiviahon Eerolle vuoden -67 mallin Stratocasterin kun tulin armeijasta ja sain Eerolta tuon kelanauhurin ja Landolan koppakitaran ja tykkäsin, että tein hyvät kaupat. Se oli kuitenkin elämäni huonoin kauppa. Se oli kahdenkymmentuhannen Strato. Niitä myydään tänä päivänä 15 000 – 20 000 eurolla väristä ja kunnosta riippuen. Eihän kukaan silloin puhunut, että nämä saattaisivat tulevaisuudessa olla arvokkaita keräilykohteita. Kiviahon Eeron liikkeen nurkassa oli kolmekymppinen Voxi silloin vuonna -74 kun me Manialla aloitettiin ja hommattiin soittovehkeitä. Eero sanoi minulle, että olisihan tuolla tuo Voxi, ottaisitko sen. Me naurettiin, eihän siinä ole kuin 30 wattia tehoa, ei sillä mitään tee. Tänä päivänä minulla on Englannissa valmistettu Voxi, joka on 22 vuotta vanha ja sillä kolmellakymmenellä watilla soittaa halutessaan kaikki paikat pimeiksi, siis tehon puolesta. Sitä ei tarvitse linkittää mihinkään ja on aivan mieletön. Tässä olisikin tänä päivänä kohentamisen paikka. Monet bändit soittavat valtavalla volyyymillä eikä soitosta tahdo saada selvää. Tätä ei saa yleistää sillä monet nuoret osaavat nämä asiat äärettömän hyvin ja vetävät voimakkuuden asianmukaiselle tasolle keikoillaan.

Nykyisin kaikki tähän harrastukseen liittyvä tietotaito on helpommin saatavilla kuin 60-luvulla. – Soittotekniikkakin piti imuroida tanssipaikoilla paikan päällä seuraamalla esimerkiksi kitaristia miten hän teknisesti toteuttaa kompin eri tyyllilajin kappaleissa, Erkki kertoo. – Me seistiin toisenkin kerran Alaviirteen lavan edessä, kun etelän bändit kävivät siellä keikalla ja talletettiin mieliin kitaristin joka ikinen liike minkä hän teki. Luulenpa vaan, että aika vaikeaa on lähteä vielä alemmalla. – Sitten tuli tämä Ingmanin kitarakoulu, josta ruvettiin hakemaan sointumerkkejä sormet aivan verillä. Istuin kerran sängyllä kotona ja tein näitä harjoituksia ja La Paloma oli se kappale, jonka mielestäni sain ensimmäisenä oikein kompattua, noin järjellisesti. Sointuja oli kaksi, joten taso oli matala vielä siltäkin osin. Silloin huomasin ensimmäisen kerran, että minähän osaan kompata tangoa, kun sitä aikansa paukutin ja väänsin sormet hellänä vuoroin G7 ja C-duuri. Samalla lailla opettelun jälkeen vielä nuoteista myös koko kappaleen melodian. Olisihan se ollut paljon helpompaa, jos joku olisi sanonut tai edes vähänkään näyttänyt mitä meidän pitää oikeasti tehdä, mutta näin tämä soittaminen alkuvaiheissaan alkoi. Toinen konsti oli opetella kappaleet

KEIKALLA

*Mania (1974) - Matti Suvanto – basso ja Immo Karhulahti – koskettimet ja laulu
Juha Peltola – rummut, Erkki Isosaari – soolokitara ja Veikko Tömisevä – komppikitara ja laulu*

levyiltä. Helppoa ei ollut sekään. Kun olit jossain tietyssä kohdassa levyä menossa, niin sitä yhtä kohtaa veivattiin moneen kertaan, koska se meni niin äkkiä ohi siinä soidessa. Silloin piti nostaa varsi ylös ja yrittää hakea se kohta uudelleen ja taas kuunnella tarkkaan ja matkia soittamalla. Kelanauhuri olisi helpottanut tätä oppijaksoa mielettömästi. Kappaleet olivat 60-luvulla hienoja, koska ovat kestäneet tähän päivään asti. Niissä oli paljon erilaisia kohtia. Kun esimerkiksi nykyään kuuntelee mitä Radio Suomi soittaa, niin suurimmassa osassa niistä biiseistä ei ole kuin kertosaie, melodiaa ei käytännössä ole juuri lainkaan. Voidaan sanoa, että aika harva nykyisistä biiseistä jää elämään. Osasyynä on

KEIKALLA

myös se, että niitä tehdään niin hirveällä vauhdilla. Kun yksi saadaan tehtyä, niin sitä soitetaan kaksi kertaa päivässä kuukausi, kaksi korkeintaan ja heitetään pois, jonka jälkeen aletaan takoa uutta. Palatakseni juurille täytyy sanoa, että yleisö oli kuitenkin armelias, kun ajattelee sitä, minkälaisilla taidoilla me lähdettiin liikkeelle. Kappaleitakaan ei osattu niin montaa kuin olisi tarvis vaan soitettiin niitä ns. varmoja nakkeja kaksi ja kolmekin kertaa illassa. Tästä huolimatta kukaan ei koskaan tullut valittamaan tai passittamaan meitä kotiin.

Tanssibuumi oli valtava ja joka kylällä jokin tanssipaiikka. Bändejä Kokkolan seudulla oli paljon. Urheilutalolla ja Jungsborgilla pidettiin silloin aikoinaan ns. bändifoorumeita ja siellä esiintyi silloin jopa 16 tanssibändiä Kokkolan seudulta samana iltana. Jokainen bändi soitti kaksi tai korkeintaan kolme kappaletta, että saatiin tapahtuma ajoissa pakettiin. Muistan kerrankin yhden tapahtuman Jungsborgilla kun sunnuntai-iltapäivällä kolmen aikoihin aloitettiin. Siellä olivat mm. Sven Niemen yhtye, Kiviahon yhtye, Torremolinos, Milano, Wolttersit, jotka hädin tuskin olivat kymmenvuotiaita.

Ykspihlajan Teboilille kokoonnuttiin keikkojen jälkeen yöllä, kun ei grillejä vielä ollut. Siellä oli monta keikka-autoa vierä vieressä kärryt perässä. Ne jutut kun olisi jotenkin saanut talteen, Erkki muistelee. – Monesti mm. kaipaisi paikallislehdistä juttua sen aikaisista soittajista, kun heitä vielä on. Vielä on samanikäistä lukijakuntaakin, jotka muistelevat mielellään näitä oman nuoruuden aikaisia tanssi- ym. tapahtumia, jossa soittajat ja yleisö kohtasivat.

Kun puhe kääntyy nykyisten uusien bändien omaan tuotantoon, nostaa Erkki esille jonkun paikallisen legendan kommentin omista kappaleista. Tämä on kuulemma sanonut niin, että maailmassa on niin paljon hyviä biisejä, ettei niitä tarvitse itse tehdä. – Oma ohjelmistomme rakentui yleisölle tutuista kappaleista. Moni keikkajärjestäjä tuli monesti suoraan kiittämään ja sanomaan kuinka olemme pelastaneet heidän illan juuri sillä, että me soitamme kaikille tuttuja kappaleita ja viimeisimmät uutuudet. Näille tanssipaikoille on usein esiintyjäksi otettu joku uusi ns. kuuluisuus, joka esittää juuri niitä omia kappaleita, joita kukaan ei tunne. Ihmiset eivät pidä sellaisesta. Me aloitettiin soitto sellaisilla biiseillä, jotka kansa taatusti tunnisti ja niin oli parketti täynnä tanssivia pareja. Irja-humppa oli yksi tällainen kappale. Kun toisen parin aloitti Satumaa, oli parketti taatusti täysi edelleen. Sellaista suomalaista tansseissa kävijää ei olekaan, joka ei tunnista Satumaa-tangoa. Jos ohjelmassa oli joku uusi kappale, oli se parasta esittää aina kappaleparin jälkimmäisenä. Me huomasimme tämän mm. silloin, kun säestimme Rexiä neljän vuoden ajan. Hänellä alkoi olla paljon omia kappaleita, jotka olivat yleisölle outoja. Näillä aloittaessa ehdimme soittaa kappaletta monta tahtia, ennen kuin yleisö lähti tanssimaan. Heidän piti ensin varmistaa kuuntelemalla, että mitä tämä oli. Siksi soitimme ensimmäisenä kappaleena esimerkiksi Salattu suru ja kun ihmiset olivat valmiiksi parketilla, voitiin soittaa joku yleisölle oudompi, uusi kappale.

- Orkesterimme eivät ole koskaan olleet mitään virtuoosibändejä ja taidotkin ovat olleet korkeintaan keskitasoa. Voisin sanoa, että on kolme tärkeää asiaa, joihin myös uusien tanssibändien kannattaa kiinnittää huomiota. Silloin uskon että tanssibändin tulevaisuus on turvattu. Ensiksi on ulkonäkö ja käyttäytyminen, toiseksi on kappalevalinta ja yksi

KEIKALLA

kolmasosa se millaisia soittajia bändissä on. Ei haittaa vaikka tanssibändissä on joku virtuoosi, kunhan soitto kaikinensa on tasapainoista ja ennen kaikkea, että svengi on hyvä. Tanssibändin A ja O ovat rumpali ja basisti. Kitaristi saa soittaa ja sooloilla miten tykkää, mutta jos rytmi alkaa kompuroida ja basso sekoilee, on esitys tuhoon tuomittu. Huomasin, että soittajien ikä oli myös se, jossa meillä oli etulyöntiasema 16 – 17-vuotiaina. 1960-luvulla tanssibändien hanuristit alkoivat olla viidenkymmenen ikävuoden molemmin puolin. Puution Ilmo oli meillä kuskina ja veti meidän kärryä, kun oltiin Alavieskan Virillä keikalla. Hänelle tulivat järjestysmiehet siellä sanomaan, että kun Kiviahon Eero puoliväkisin oli heille myynyt tällaisen nuorisobändin. Osaavatkohan nuo soittaa edes tangoa. Ei tarvinnut keikkajärjestäjän kuitenkään katua. 1960-luvun puolella oli vielä normaalia, että suurin osa ohjelmistosta oli ns. hitaita ja vasta myöhemmin tuli rock kuvioihin mukaan.

- Manian aikaan satsasimme kalustoon, seurasimme aikaamme. Tällä seudulla eivät perusbändit yleensä satsanneet esimerkiksi valoihin, esiintymisasuihin tms. Me kiinnitimme huomiota näihin asioihin heti alusta alkaen ja väitän että tällaisilla asioilla on merkitystä. Pari ensimmäistä vuotta meni lämmitellessä, nimen hankkimisessa. Paljon keikkoja tehtiin niin että hintakin oli toisarvoinen. Pääasia oli, että päästään taloon sisään, jalka oven väliin niin sanotusti ja nimeä lehtiin. Parhaimpaan aikaan enemmän kuin puolet keikoista oli Etelä-Pohjanmaan suurilla tanssipaikoilla. Oli aika muikkaa soittaa Teuvan Kaarihovissa, kun yleisöä oli jopa 1700. Paikka oli kuin puurokattila. Nämä paikat pyörittävät edelleen tansseja, esimerkiksi Seinäjoen Ravikatsomo ja Kauhajoen Kasino, jossa esiinnyttiin vaikka kuinka monta kertaa. Tyyli oli silloin sellainen, että me olimme tanssiorkesterina ja rockbändi oli erikseen samana iltana. Eräänkin kerran Sleepy Sleepers oli siellä ja me olimme kakkosbändinä. Kuosmanen tuli takahuoneeseen päässään punaisesta villalangasta tehty peruukki ja yllään siniset Suomi-verkkarit eikä sanonut meille kuin – Hyvää iltaa. Siinä oli vaikea pitää oma naamansa peruslukemilla. Yksi keikka, joka on pysyvästi painunut mielen syövereihin ja on keikka ylitse muiden, on Hurriganesien keikka Purontakasessa. Tapahtuma oli tammikuussa vuonna 1977. Torstai-iltana paikanpäällä oli yli 800 lipun lunastanutta. Keskipohjanmaassa oli koko sivun ylimenevä ilmoitus kissankokoisilla kirjaimilla – Hurriganes ja Mania Purontakasessa ja päivämäärä alla. Siinä meinasi polvet mennä pehmeiksi. Kun mentiin paikan päälle, niin esiintymislavan takaseinä oli täynnä PA-kaappeja. Remu kysyi siinä sitten, että onko meillä urutkin. Me sanottiin, että on. – Voi helvetti, Remu tuumasi. Tämä sen vuoksi että me tultiin kuikuileen Hurriganesien setin jälkeen siihen lähistölle että saataisiin roudata omat vehkeet, urut mukaan lukien estradille, joka tarkoitti että heidän oli siirrettävä omat kamansa nopeasti pois edestä. Siinä vaiheessa kävi mielessä, että jos pulloja alkaa lentelemään ilmassa niin nyt on sen paikka. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut ja sen tunsin, että meitä kohdeltiin hienosti. Tämä keikka osoitti kuitenkin sen, että oltiin kaikista eniten kakkosbändi uramme aikana.

Vaasassa toimi SÖU niminen yhdistys, joka välitti bändejä lähinnä ruotsinkieliselle alueelle. Manian alkutaipaleella kävimme Carpella -lavalla orkesterifoorumissa esittäytymässä. Tämä keikka on jäänyt siitä mieleen, kun Matin Fender -basso varastettiin keikka-bussistamme. Järkkärit löysivät sen lavan alta hiekkaan peitetynä! Annoimme yhteystietomme ja niin alkoi keikat ruotsinkieliselle alueelle. Tämä ei jatkunut kuitenkaan

KEIKALLA

MANIA (1980)

Matti Suvanto – basso, Juha Peltola – rummut, Immo Karhulahti – koskettimet ja laulu, Erkki Isosaari – soolokitara, Jarmo Kinnari – hanuri ja Veikko Tömisevä – komppikitara ja laulu

KEIKALLA

kovin pitkään kielipoliittisista syistä. Meille tuli Petolahteen yksi keikka, jossa törmäsimme konkreettisesti tähän kielimuuriin, kun sekä järjestäjät että yleisö olivat ummikko-ruotsalaisia ja me ummikkosuomalaisia. Tämä ei ollut hedelmällistä kasvualustaa yhteistyölle. Keskityimme Manian keikoilla suomenkieliselle Pohjanmaalle, emme olleet kieliopinnoista kiinnostuneita! Tulimme kuitenkin huomaamaan näiden alueiden erot tanssimusiikkikulttuurissa. Otetaan esimerkiksi se, mistä suomalaiset kappaleet kertovat, petetään, jätetään, ikävöidään, kun taas ruotsinkielisissä kappaleissa kaikki on mitä parhain päin, päivä paistaa, ollaan rakastuneita jne. Näin on esimerkiksi hääkeikoilla, tilaisuudessa, jonka pitäisi kaikin puolin olla mitä iloisin tapahtuma, niin meilläpäin esitetään mollivoittoisia kappaleita ja ruotsinkielisissä häissä tilaisuuden mukaisesti iloisempia kappaleita.

Säestyskeikat olivat oma lukunsa, Anita Hirvoset, Kari Tapiot ja muut tähtisolistit. Kun ei koskaan tiennyt, millä päällä he ovat. Kaksi solistia oli ylitse muiden, Eino Grön ja Reijo Kallio, jotka olivat todellisia herrasmiehiä. Eino Gröniä säestimme muistaakseni Korttesjärvellä ja keikan jälkeen hän tuli sanomaan, että pojat, sehän meni hyvin. Voin sanoa, että Eikka on äärettömän vaikea säestää, kun sen laulu tulee vähän perässä. Näissä artisteissa oli yksi yhteinen piirre. Sen tuli huomaamaan kun heidän kanssaan elettiin ja asuttiin sitä takahuone-elämää. Mitä suurempi tähti ja kovempi nimi, sen vaatimattomampi hän oli. Toiset oli sitten täysin päinvastaisia ja jotkut, voisiko sanoa täysiä idiootteja. Alangon Veikkokin sanoi kerran, että piti oikein mennä salin puolelle kävelemään ja rauhoittumaan, eihän tuota kestä kukaan. 1980-luvun puolella kun Seinäjoki alkoi pukata prinssejä ja prinsessoita, jotka olivat kovia tähtiä mielestään, muistan tapauksen, joka sattui heti seuraavana viikonloppuna kun Tangomarkkinat päättyivät. Meidän piti säestää erästä prinsessaa, joka ei ollut harjoitellut (osannut) kuin alun toistakymmentä kappaletta. Miten siinä viihdytät tanssikansaa sellaisella repertuaarilla?

Noissa takahuoneissa tuli myös omien soittokavereiden kanssa monesti todettua, että on se luoja lykky, ettei ruvettu ammattimuusikoiksi. Ohjelmatoimistot saattaa heitellä sellaista ns. B-luokan tanssibändiä miten tahtoo. Lauantaikeikka saattaa olla Hangossa, Sunnuntaikeikka Oulussa ja keskiviikoksi matkataan Utsjoelle. Näin se karrikoidusti sanottuna oli. Tällaiset ammattibändit nukkuivat sen ajan takahuoneessa kun toinen bändi oli vuorossa. Muulloin ei ehtinyt nukkumaan kun koko ajan olivat tien päällä ja etäisyydet esiintymispaikalta toiselle olivat pitkät. Kyllä ne etäisyydet kismittivät itseäkin toisinaan. Kun keikka oli esimerkiksi Marraskuussa Ranualla ja jotenkuten on jaksanut Ouluun asti, niin ei tiennyt miten päin itsensä keikka-autossa asettelisi, että vielä jaksaisi toiset parisataa kilometriä. Kaiken lisäksi oli tässä kyse harrastuksesta. Meilläkin oli neljän vuoden ajan täyspitkä linja-auto, Kuopion Liikenteen vanha, jolla oli ajettu jo seitsemänsataatuhatta kilometriä. Autossa oli kuusi vaihdetta mutta vain kolme meni päälle, vaan raitiovaunulle tällainen menopeli on jo riittävä este pysäyttääkseen sen. Tämä tuli todettua kun peruutin Kulttuuritalolta Sturenkadulle raitiovaunukiskojen päältä. Oli siinä muukin liikenne poikki vähän aikaa. Keikkoja Kulttuuritalolla oli aika usein ja pidimmekin sitä aika lailla vakioapaikkana. Kulttuuritalon juhlasali on aivan mahtava. Akustiikkakin on tuollaisessa aivan toista kuin missään muualla. Tanssikulttuuri siellä oli erilainen kuin Keski-Pohjanmaalla. Kun tulimme sinne, niin järjestäjä tuli heti kertomaan miten toimitaan

KEIKALLA

ja vei meidät ensin pullakahveille takahuoneeseen. Esiintymislavan verhot olivat kiinni ja aukaistiin vasta sitten kun soitto oli alkanut. Porukka, joka oli aikonut tulla tansseihin, oli siellä jo, eikä niin kuin täällä pohjoisessa, että porukkaa valuu paikalle ensimmäisen tunnin ajan. Kun ensimmäisiä kertoja aloitettiin Kulttuuritalolla, ei Kinnarin Jarmo ollut vielä mukana. Ei siis ollut hanuria ja esitettiin ensimmäisenä kappaleena Muistoja Karpaateilta, joka instrumentaalikappaleena on omiaan hanurille, varsinkin kappaleen soolo-osuus. Kun sitten huomasin tämän niin soitin kappaleen soolon kitaralla ensi kertaa elämässäni ja näin jälkeempäin muistelen vielä sitä, että tämän sooloilun olisi voinut tehdä ennemmin vaikka Marinkaisten Nuorisoseuralla tai muualla tässä lähipiirissä kuin Kulttuuritalolla. Olisi ainakin ollut vähän kotikenttätietoa. Mutta tässäkin oli taas hyvä juttu siinä, että jos komppi toimii, niin saat kitaralla tehdä melko suuria virheitä ennen kuin alkaa päät kääntyä.

Kun tuli puheeksi nuo virheet ja asiaan liittyen sivuttiin muusikoiden itsekritiikkiä ja kuinka ankaraa se voi joskus olla kömpii Erkin kovalevyltä yksi näitä niin sanotusti yksi yli muiden juttuja. – Olimme Vieska ravintolassa keikalla ja olimme sinne erityisesti ottaneet Sammy Babitsinin kappaleen Daa-da-Daa-da ohjelmistoomme, joka oli silloin sen ajan yksi suurista hiteistä. Vedimme sen vielä kerran ennen kuin ilta alkoi, niin kuin harjoituksen vuoksi. Salissa oli yksi ainoa ihminen baaritiskillä ja sitten aivan tillin-tallin. Se lähti kompuroiden tulemaan meitä kohti ja nuokkui siinä lähistöllä, arveltiin ryhdistä huolimatta, että kuulee kuitenkin. Kun lopetimme soiton, tämä tyyppi havahtui, nosti päätään ja sanoi, – Pojat, olisiko tämän pitänyt olla se Sammy Babitsinin Daa-da-Daa-da? Kyllä tuli orkesterissa hiljaista. Olisiko tämän pitänyt olla? Tämä oli kenties parasta kritiikkiä mitä olemme koskaan saaneet. Tästä huolimatta me ei kuitenkaan poikettu tavoistamme ja pyrittiin edelleenkin aina siihen, että uusimmat hitit harjoiteltiin mahdollisimman nopeasti mukaan ohjelmistoon. Ojan Martti tapasikin aina sanoa näitä harjoitellessa, että kyllä tämä on valmis, se on tunnistettavissa.

Vuonna 1987 juhannuksena lopetin Maniassa. Syitä oli kaksi. Neljäs lapsi oli syntynyt perheeseen ja tuntui että Manian kanssa tukehduttiin siihen keikkamäärään. Kaikki toimi hyvin ja bändissä oli hyvä demokratia. Kaikista asioista pystyttiin sopimaan viimeistään äänestämällä ja kaikki kunnioittivat sitä. Mistään henkilökemioista ei siis missään nimessä ollut kysymys. Peli olisi ehkä pitänyt viheltää poikki siinä vaiheessa kun miehet alkoivat lopettaa. Bändiä ei ehkä olisi tarvinnut lopettaa, mutta keikkamääriä olisi voinut ja olisi pitänyt vähentää. Olisimme kyllä voineet pitää yhden viikonlopun kuukaudessa vapaata. Ei ehkä olisi ollut mahdotonta järjestää, joskin aluksi haastavaa, koska keikkoja oli myyty puoleksitoista vuodeksi eteenpäin ja tiesit jo kuluvana kesänä missä olet uuden vuoden aaton seuraavana vuonna. Lisäksi alkoi tulla säästyskeikkoja omien keikkojen päälle. Koska ohjelmatoimisto tiesi, että me oltiin hyviä lähtemään, niin soittivat lyhyelläkin varoitusajalla säästyskeikkoja. Heillä oli joitakin vakiobändejä joita pyörittivät tässä savotassa ja me oltiin kuin renkipoikia aina valmiina lähtemään. He eivät ymmärtäneet asiaa meidän kantilta, että tämä on sivutoimista emmekä kaikkina aikoina voi lähteä ihan neljän sadan kilometrin päähän. Samaan aikaan alkoivat tanssipaiikat vähentyä ja bändit lisääntymään ja ennen kaikkea väkimäärä alkoi vähentyä radikaalisti. Sen huomasi, että elettiin muutoksen aikaa. Itse vapaaehtoisesti ottamani vetovastuu bändin juoksevien asioiden hoitamisesta oli tavallaan omalla laillaan tehnyt hiljaista työtään soittajan uuvuttamiseksi, joka myös osaltaan vaikutti siihen, että aika oli tullut kypsäksi luovuttaa.

KEIKALLA

Vaikka kaikki tehtiin tietenkin yhteisesti demokratian sääntöjen mukaan, niin tiimityöskentelyssä vetovastuu koituu loppujen lopuksi yhden tehtäväksi. Näin se on todettu muuallakin, ei vain orkestereiden kohdalla. Nämä toimet tulee aluksi tehdä huomaamatta, mutta ne syövät miestä ja tiimiä. Ajan saatossa tämä huomataan usein vasta siinä vaiheessa kun ei ole voimia tai konsteja tehdä korjaavia toimenpiteitä.

1980-luvun ensimmäisellä puoliskolla eli reilu kolmekymmentä vuotta sitten, saimme normaali lauantaikeikasta nykyrahaksi muutettuna noin sata euroa mieheen, verojen jälkeen. Tänä päivänä on vastaava taksa noin 70 – 100 euroa. Eli keikkataksat ovat pysyneet samalla tasolla vaikka muut kustannukset ovat nousseet monikertaisesti. Voidaan siis sanoa, että tanssiorkesterit olivat silloin kunniaissaan ja arvostettuja. On myös tunnustettava, että tällaisiin tuloksiin päästiin vain sellaisissa paikoissa, joissa tanssiyleisö viihtyi. Tanssien järjestäjät ymmärsivät että tällainen viihdyttäminen ei syntynyt itsestään ja maksoivat siksi tehdystä työstä asianmukaisen korvauksen. Muistan hyvin esimerkiksi vuoden 1979 juhannusaaton keikan, kun soitimme Lestijärvellä. Laskutin siitä keikasta 6300 markkaa. Tilastokeskuksen ja rahamuseon laskureiden mukaan tuo summa vuonna 2015 vastasi noin 3500 euron summaa ja tässä laskennassa on huomioitu elinkustannusindeksi. Tänä päivänä puhutaan, että jos bändi saa tuhat euroa keikasta, on se mahtava keikka. Niin ne ajat muuttuvat Eskoseni. Olihan tässä vertailussa toki juhannuskeikka, mutta onhan näiden vuosien väliäkin 36 vuotta. Rahalla oli oikeanlainen merkitys silloin. Vanhan keikka-autona toimineen linja-auton rengas saattoi mennä useammin kuin kerran yhden suven aikana. Ne oli pidettävä kuitenkin kunnossa. Tämän päivän liksoilla se on melkoisen haasteellista, jos mahdollista lainkaan. Sitten, kun ohjelmatoimistot tulivat kuvaan, lähtivät bändien taksat laskemaan. Parikymmentä prosenttia he saattoivat ottaa bändin keikkatienestistä. Osasyynä oli myös se, että bändejä alkoi olla pilvin pimein.

Elettiin niitä aikoja vuodesta, kun kellot piti siirtää kesäaikaan. Oltiin Kultakalassa keikalla ja soitettiin kolmeen asti. Olin neljän jälkeen aamulla kotona ja siirsin kellon tunnin eteenpäin. Nukuin tunnin ja lähdin tarhalle töihin. Siinä vaiheessa sanoin itselleni että tälle asialle on tehtävä aika pian jotain. Päätin lopettaa Maniassa. Pidettyäni huilia vuoden verran pyysivät mukaan Veikko Alangon bändiin, ensiksi keikkamyyjäksi, mutta soiton puolellean se kääntyi. Veikko Alangon bändin kanssa tehtiin enimmillään vajaa viisikymmentä keikkaa vuodessa ja keskimäärin noin 20 – 30 keikka. Se oli mukavaa aikaa eikä käynyt niin työstä kuten se alkoi olla Manian kanssa.

Orkesterit, joissa Erkki vaikutti ja niissä mukana olleet soittajat

EERO PALON YHTYE – 1967 (Marinkainen)

Eero Palo – urut ja laulu, Erkki Isosaari – kitara, Eero Karhulahti – rummut, Immo Karhulahti – hanuri ja laulu, Matti Suvanto – basso

TANSSIYHTYE MANIA – 1974 (Kokkola)

Erkki Isosaari – soolokitara, Matti Suvanto – basso, Eero Karhulahti – rummut, Immo Karhulahti – koskettimet ja laulu, Veikko Tömisevä – komppikitara ja laulu

KEIKALLA

TANSSIYHTYE MANIA – 1974

Erkki Isosaari – soolokitara, Matti Suvanto – basso, Juha Peltola – rummut, Immo Karhulahti – koskettimet ja laulu, Veikko Tömisevä – komppikitara ja laulu

TANSSIYHTYE MANIA – 1980

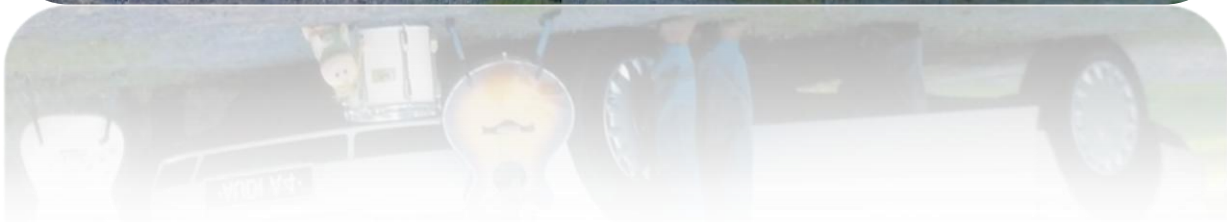
Erkki Isosaari – soolokitara, Matti Suvanto – basso, Juha Peltola – rummut, Immo Karhulahti – koskettimet ja laulu, Veikko Tömisevä – komppikitara ja laulu, Jarmo Kinnari – hanuri

TANSSIYHTYE MANIA – 1985

Erkki Isosaari – soolokitara, Matti Suvanto – basso, Juha Peltola – rummut, Veijo Hernesniemi – koskettimet ja laulu, Veikko Tömisevä – komppikitara ja laulu

VEIKKO ALANKO JA VOX – 1988 (Kannus)

Matti Järvelä – koskettimet, Martti Oja – rummut, Vesa Hernesniemi – basso, Veikko Alanko – kitara ja laulu, Erkki Isosaari – soolokitara

KEIKALLA

VEIKKO ALANKO JA VOX – 1995

Martti Oja – rummut, Veikko Alanko – kitara ja laulu, Kari Koskela – koskettimet, Erkki Isosaari – soolokitara, Vesa Hernesniemi – basso

VEIKKO ALANKO JA VOX – 1998

Martti Oja – rummut, Veikko Alanko – kitara ja laulu, Juha Orjala – koskettimet, Erkki Isosaari – soolokitara, Vesa Hernesniemi – basso

Tämä kokoonpano oli voimissaan aina vuoteen 2006 asti sillä poikkeuksella että Holiday 60's -tapahtumassa vuonna 2000 oli kokoonpano nelimiehininen, sillä Juha Orjala ei ollut silloin mukana.